

Sygn. akt VI P 249/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 października 2023 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Północ w W. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Iwona Dzięgielewska
-----------------	----------------------------

po rozpoznaniu w dniu 19 października 2023 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa M. R.

przeciwko

pozwanemu 26 (...) Oddział (...) w Z.

o wynagrodzenie chorobowe, zasiłek chorobowy

1.Zasądza od pozwanego 26 (...) Oddział (...) w Z. na rzecz powoda M. R. następujące kwoty

- tytułem wynagrodzenia chorobowego

a) 3480 zł (trzy tysiące czterysta osiemdziesiąt złotych) za okres od dnia 30 listopada 2020 r. do dnia 31 grudnia 2020 r. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2021 roku do dnia zapłaty

b) 3480 zł (trzy tysiące czterysta osiemdziesiąt złotych) za okres od dnia 01 stycznia 2021 r. do dnia 31 stycznia 2021 r. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 01 lutego 2021 roku do dnia zapłaty;

c)217,50 zł(dwieście siedemnaście złotych 50/100)za okres od dnia 01 lutego do dnia 02 lutego 2021 ro. Wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 01 marca 2021 roku do dnia zapłaty

2.w zakresie prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 03 lutego do dnia 28 lutego 2021 r. uznaje się za niewłaściwy i sprawę przekazuje Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.;

3.wyroкови w punkcie drugim nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do wysokości kwoty 4.078,07 zł (cztery tysiące siedemdziesiąt osiem złotych);

4.zasądza od pozwanego 26 (...) Oddział (...) w Z. na rzecz powoda M. R. kwotę 1800 zł(jeden tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt VI P 249/21

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 25 listopada 2021 roku (data prezentaty) M. R. reprezentowany przez adwokata wniósł przeciwko 26 (...) Oddziałowi (...) w Z. o zapłatę 1 522,48 zł tytułem wynagrodzenia chorobowego za okres od dnia 30 listopada 2020 roku do dnia 14 grudnia 2020 roku wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2021 roku do dnia zapłaty, o zapłatę 8 373,75 zł tytułem zasiłku chorobowego za okres od dnia 14 grudnia 2020 roku do dnia 28 lutego 2021 roku wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 marca 2021 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych (Pozew – k. 1 – 5).

W odpowiedzi na pozew z dnia 23 lutego 2022 roku (data prezentaty) pozwany reprezentowany przez radcę prawnego wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na swoją rzecz od powoda zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych (Odpowiedź na pozew – k. 34 – 37).

Powód ostatecznie zmodyfikował w toku sprawy powództwo w ten sposób, że wniósł o zapłatę 3 480 zł tytułem wynagrodzenia chorobowego za okres od dnia 30 listopada 2020 roku do dnia 31 grudnia 2020 roku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2021 roku do dnia zapłaty, o zapłatę 3 480 zł tytułem wynagrodzenia chorobowego za okres od dnia 1 stycznia 2021 roku do dnia 31 stycznia 2021 roku wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 lutego 2021 roku do dnia zapłaty, o zapłatę 217,50 zł tytułem wynagrodzenia chorobowego za okres od dnia 1 lutego 2021 roku do dnia 2 lutego 2021 roku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 marca 2021 roku do dnia zapłaty, o zapłatę 2 827,50 zł tytułem zasiłku chorobowego za okres od 3 lutego 2021 roku do 28 lutego 2021 roku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 marca 2021 roku do dnia zapłaty (Pismo procesowe – k. 207 – 208). Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w toku procesu aż do zamknięcia rozprawy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód pozostawał w stosunku pracy jako pracownik z pozwanym jako pracodawcą na podstawie kolejno zawieranych umów o pracę w okresie od dnia 1 czerwca 2011 roku do dnia 28 lutego 2021 roku. Pozwany był tu następcą prawnym pracodawcy powoda, z którym to pozostawał on w stosunku pracy od dnia 23 lutego 1998 roku do dnia 31 maja 2011 roku (przejście zakładu pracy na nowego pracodawcę). Powód zatrudniony był w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy. Stosunek pracy łączący strony uległ rozwiązaniu w drodze wypowiedzenia dokonanego przez powoda (Dowody z dokumentów: umowa o pracę na czas określony – k. 7 – 8 oraz kolejne umowy o pracę w aktach osobowych powoda, wypowiedzenie – k. 10, decyzja – k. 41 – 47, świadectwo pracy – k. 58 – 58v.).

Wynagrodzenie średnie brutto za miesiące sierpień – październik 2020 roku wynosiło 4 078,07 zł (Dowód z dokumentu: zaświadczenie – k. 157).

Postanowieniem prokuratora D. do spraw Wojskowych Prokuratury Rejonowej W.-U. w W. o zastosowaniu środków zapobiegawczych z dnia 11 listopada 2020 roku zastosowano wobec powoda jako podejrzanego środki zapobiegawcze w postaci m.in. zawieszenia w czynnościach służbowych na zajmowanym stanowisku służbowym w 26 Oddziale Gospodarczym w Z. (Dowód z dokumentu: postanowienie – k. 158 – 159).

W związku z zastosowaniem środków zapobiegawczych, o którym mowa w akapicie poprzedzającym powód od dnia 16 listopada 2020 roku do odwołania został zawieszony w czynnościach służbowych na zajmowanym stanowisku służbowym rozkazem Komendanta 26 (...) (...) z dnia 18 listopada 2020 roku w sprawie spraw ewidencyjnych i finansowych pracowników (...) (Dowód z dokumentu: wyciąg – k. 215). W konsekwencji, powodowi w okresie od 16 listopada 2020 roku do 28 lutego 2021 roku pozwany nie wypłacał wynagrodzenia za pracę (Bezsporne).

W okresie od dnia 30 listopada 2020 roku do dnia 2 lutego 2021 roku powód był niezdolny do pracy (późniejszy okres niezdolności do pracy jest bez znaczenia dla niniejszej sprawy). Było to spowodowane chorobą (Bezsporne). Przed dniem 30 listopada 2020 roku powód w tym samym roku nie był niezdolny do pracy (Dowód z dokumentu: zaświadczenie – k. 192).

Zgodnie z art. 47 ust. 1 Ponadzakładowego Układu zbiorowego Pracy dla (...) (...) z dnia 8 czerwca 1998 roku w brzmieniu ustalonym protokołem dodatkowym nr 10 z dnia 24 lipca 2003 roku za czas niezdolności pracownika do

pracy wskutek choroby lub odosobnienia w związku z chorobą zakaźną – trwającej łącznie do 33 dni w ciągu roku kalendarzowego – pracownik zachowuje prawo do 90% wynagrodzenia, z zastrzeżeniem ust. 2. Według zaś ust. 2 tego samego artykułu pracownikowi z ponad 20 letnim okresem pracy przysługuje 95% wynagrodzenia, o którym mowa w ust. 1 (Dowody z dokumentów: wyciąg z układu – k. 193 – 194, protokół dodatkowy nr 10 – k. 195 – 196v.).

Do zamknięcia rozprawy w niniejszej sprawie pozwany nie spełnił na rzecz powoda dochodzonych roszczeń tytułem wynagrodzenia chorobowego oraz zasiłku chorobowego (Bezsporne).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie faktów bezspornych oraz dowodów z dokumentów, które nie były kwestionowane przez strony co do ich prawdziwości. Dowód z przesłuchania stron nie wniósł do sprawy nowych i istotnych dla rozstrzygnięcia faktów.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w zakresie żądania wynagrodzenia chorobowego, w zakresie zaś prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 3 lutego do dnia 28 lutego 2021 roku. Sąd był niewłaściwy i sprawa podlegała przekazaniu Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddziałowi w W. jako organowi właściwemu.

Zgodnie z art. 92 k.p. za czas niezdolności pracownika do pracy wskutek: 1) choroby lub odosobnienia w związku z chorobą zakaźną - trwającej łącznie do 33 dni w ciągu roku kalendarzowego, a w przypadku pracownika, który ukończył 50 rok życia - trwającej łącznie do 14 dni w ciągu roku kalendarzowego - pracownik zachowuje prawo do 80% wynagrodzenia, chyba że obowiązujące u danego pracodawcy przepisy prawa pracy przewidują wyższe wynagrodzenie z tego tytułu; 2) wypadku w drodze do pracy lub z pracy albo choroby przypadającej w czasie ciąży - w okresie wskazanym w pkt 1 - pracownik zachowuje prawo do 100% wynagrodzenia; 3) poddania się niezbędnym badaniom lekarskim przewidzianym dla kandydatów na dawców komórek, tkanek i narządów oraz poddania się zabiegowi pobrania komórek, tkanek i narządów - w okresie wskazanym w pkt 1 - pracownik zachowuje prawo do 100% wynagrodzenia.

Zgodnie z art. 47 ust. 1 Ponadzakładowego Układu zbiorowego Pracy dla (...) (...) z dnia 8 czerwca 1998 roku w brzmieniu ustalonym protokołem dodatkowym nr 10 z dnia 24 lipca 2003 roku za czas niezdolności pracownika do pracy wskutek choroby lub odosobnienia w związku z chorobą zakaźną – trwającej łącznie do 33 dni w ciągu roku kalendarzowego – pracownik zachowuje prawo do 90% wynagrodzenia, z zastrzeżeniem ust. 2. Według zaś ust. 2 tego samego artykułu pracownikowi z ponad 20 letnim okresem pracy przysługuje 95% wynagrodzenia, o którym mowa w ust. 1.

Powodowi w niniejszej sprawie należało się w związku z ww. regulacjami wynagrodzenie chorobowe za okres od dnia 30 listopada 2020 roku do dnia 2 lutego 2021 roku.

Powód przed 30 listopada 2020 roku nie był w tym samym roku niezdolny do pracy. Następnie od 30 listopada 2020 roku do 31 grudnia 2020 roku był niezdolny do pracy z powodu choroby 32 dni a zatem był to okres mieszczący się w limicie określonym w art. 47 ust. 1 Ponadzakładowego Układu zbiorowego Pracy dla (...) (...) z dnia 8 czerwca 1998 roku w brzmieniu ustalonym protokołem dodatkowym nr 10 z dnia 24 lipca 2003 roku. Następnie niezdolność do pracy z powodu choroby w okresie od dnia 1 stycznia 2021 roku do dnia 2 lutego 2021 roku (33 dni) wypełniała ów limit w całości za rok 2021. Niezdolność do pracy we wskazanych okresach bezspornie powstała i miała miejsce w okresie trwania stosunku pracy między stronami.

Pozytywne przesłanki wynagrodzenia chorobowego za okresy od 30 listopada 2020 roku do 31 grudnia 2020 roku oraz od dnia 1 stycznia 2021 roku do dnia 2 lutego 2021 roku zostały więc przez powoda spełnione. Podkreślić przy tym należy, że okresy 33 lub 14 dni liczy się w każdym roku kalendarzowym od nowa. Jeżeli więc pracownik, który nie ukończył 50. roku życia, przebywał na zwolnieniu lekarskim nieprzerwanie np. od 1.12.2016 r. do 31.01.2017 r., to za cały ten czas zachowa prawo do wynagrodzenia (31 dni choroby w roku 2016 i 31 dni niezdolności do pracy w roku 2017). Podobnie pracownik, który ukończył w 2015 r. 50 lat, a którego niezdolność do pracy powstała np. 20.12.2016

r. i trwała do 14.01.2017 r., zachowa prawo do wynagrodzenia za cały ten czas choroby (11 dni w 2016 r. i 14 dni w 2017 r.). (B. Wagner [w:] Kodeks pracy. Komentarz, wyd. VII, red. L. Florek, Warszawa 2017, art. 92). Z uwagi na korzystniejsze regulacje układowe prawo powoda do wynagrodzenia chorobowego nie zostało ograniczone ze względu na wiek do 14 dni.

Brak było natomiast przesłanek nieprzysługiwania wynagrodzenia chorobowego powodowi za sporne okresy. Wynagrodzenie z art. 92 k.p. nie przysługuje pracownikowi w przypadkach, w których nie ma on prawa do zasiłku chorobowego (P. Prusinowski [w:] Kodeks pracy. Komentarz. Tom I. Art. 1-93, wyd. VI, red. K. W. Baran, Warszawa 2022, art. 92).

Zgodnie z art. 12 ust. 2 pkt 3) Ustawy zasiłkowej (Ustawa z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, tekst jedn. Dz.U. 2022 poz. 1732 ze zm.) zasiłek chorobowy nie przysługuje również za okresy niezdolności do pracy przypadającej w czasie: tymczasowego aresztowania lub odbywania kary pozbawienia wolności, z wyjątkiem przypadków, w których prawo do zasiłku wynika z ubezpieczenia chorobowego osób wykonujących odpłatnie pracę na podstawie skierowania do pracy w czasie odbywania kary pozbawienia wolności lub tymczasowego aresztowania.

W realiach niniejszej sprawy przesłanka negatywna wynagrodzenia chorobowego wynikać miała w ocenie pozwanego ze zrównania tymczasowego aresztowania z zawieszeniem w czynnościach służbowych. Było to stanowisko nieprawidłowe. Żaden przepis prawa ubezpieczeń społecznych nie wskazuje, że prawo do zasiłku chorobowego jest wyłączone w czasie zawieszenia w czynnościach służbowych. Wyłączenie prawa do zasiłku chorobowego (wynagrodzenia) podlega wykładni **zawężającej** (Wyroki SN: z 25.02.2008 r., I UK 249/07, OSNP 2009/11–12, poz. 152; z 4.07.2000 r., II UKN 634/99, -OSNAPiUS 2002/2, poz. 48) zaś interpretacja wskazywana przez pozwanego to wykładania rozszerzająca.

Zgodnie z tym co zostało wyżej wskazane, wynagrodzenie z art. 92 k.p. nie przysługuje pracownikowi w przypadkach, w których nie ma on prawa do zasiłku chorobowego, a zatem analogicznie niedopuszczalna jest wykładnia rozszerzająca wyłączająca prawo do wynagrodzenia chorobowego w przypadku zawieszenia pracownika w czynnościach służbowych. Wynagrodzenie chorobowe nie przysługuje za okresy niezdolności do pracy przypadającej w czasie tymczasowego aresztowania lub odbywania kary pozbawienia wolności, z wyjątkiem przypadków, w których prawo do zasiłku wynika z ubezpieczenia chorobowego osób wykonujących odpłatnie pracę na podstawie skierowania do pracy w czasie odbywania kary pozbawienia wolności lub tymczasowego aresztowania. Żadne inne „zbliżone” przypadki nie wchodzą tu w grę.

Zgodnie z art. 80 k.p. wynagrodzenie przysługuje za pracę wykonaną. Za czas niewykonywania pracy pracownik zachowuje prawo do wynagrodzenia tylko wówczas, gdy przepisy prawa pracy tak stanowią. Jakkolwiek więc powód przed powstaniem niezdolności do pracy nie miał prawa do wynagrodzenia, gdyż nie wykonywał pracy, to w momencie powstania niezdolności do pracy powstała sytuacja, gdzie mimo nieświadczenia pracy zachowywał on prawo do wynagrodzenia uregulowana w art. 92 k.p. i art. 47 ust. 1 Ponadzakładowego Układu zbiorowego Pracy dla (...) (...)z dnia 8 czerwca 1998 roku w brzmieniu ustalonym protokołem dodatkowym nr 10 z dnia 24 lipca 2003 roku.

Zasądzone kwoty w punkcie 1. mieszczą się ale nie wyczerpują w całości należnego powodowi wynagrodzenia za wskazane w wyroku okresy. Sąd nie może jednak wyrokować ponad żądanie (art. 321 § 1 k.p.c.). Należne powodowi wynagrodzenie chorobowe odpowiada przemnożeniu 1/30 wynagrodzenia w kwocie 4 078,07 zł pomniejszonego do 95% tego wynagrodzenia (powód bowiem przepracował ponad 20 lat) przez 32 dni (za okres od dnia 30 listopada 2020 roku do dnia 31 grudnia 2020 roku) oraz 33 dni (za okres od dnia 1 stycznia 2021 roku do dnia 2 lutego 2021 roku) (art. 92 § 2 k.p. w zw. z art. 36 Ustawy zasiłkowej).

O odsetkach Sąd orzekł zgodnie z art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p.

W punkcie 2. Sąd orzekł na podstawie art. 464 § 1 k.p.c. Sąd nie był właściwy do rozpoznania sprawy o zasiłek chorobowy, organem właściwym jest tu Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W..

W punkcie 3. Sąd orzekł z mocy art. 477² § 1 k.p.c. – kwota wskazana w wyroku odpowiada pełnemu jednomiesięcznemu wynagrodzeniu powoda jako pracownika.

W punkcie 4. Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. Zasądzona kwota ustalona została zgodnie z § 2 pkt 4) Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, tekst jedn. Dz.U. 2023 poz. 1964 ze zm.

Z podniesionych względów orzeczono jak w sentencji.